

CHỜ BẢO XUÂN TÀN HOA RỤNG HẾT

Khi mà giới lãnh đạo quốc gia, xa rời đạo Phật, là xem thường đạo đức tâm linh, chối từ sức sống của dân tộc. Khi mà nền đạo đức đã bị lai căng tha hóa trầm trọng, thì cảnh loạn li thối nát diễn ra, nhân tâm li tán, xã hội đảo điên - khốn khổ tràn lan

Khi mà giới cầm quyền không còn thiết tha gì nữa, đến với tiền đồ dân tộc, chỉ bo bo củng cố thế lực cho giai cấp thống trị, hà khắc dân đen. Xem đạo Phật chỉ là công cụ phục vụ cho quyền lợi giai cấp, thì lúc bấy giờ, giới lãnh đạo tinh thần chân chánh dân hồi rời xa, không còn hỗ trợ - cố vấn cho giới cầm quyền nữa. Hoặc nếu có bóng dáng này lượn lờ đây đó, thì chỉ là một bọn háo danh “hình đồng”

mà thôi. Xử dụng, dụng nên những con người vô hồn này, không sớm thì chày, sẽ đem lại sự rối loạn, dẫn đến thảm trạng diệt vong – ê chề nhục nhã !

Nhưng chúng ta cũng còn niềm an ủi sót lại. Rải rác đó đây, vẫn còn có những ánh sao mai le lói. Ẩn khuất đâu đó, vẫn còn có các bậc cao tăng uy đức khả kính, xứng đáng cho chúng ta nương tựa ấm lòng trong thời mạt pháp tồi tệ này

Người ta cứ ngỡ rằng, dưới bàn tay khắc nghiệt của tạo hóa, chịu sự áp lực của qui luật vô thường. Cứ ngỡ rằng đạo Phật đã đến hồi mạt pháp, suy đồi đến cùng cực. Cứ ngỡ rằng dưới thế lực vô minh, khủng bố khốc hại của bạo quyền chính trị, những bàn tay nham

nhúa – tanh hôi, thọc sâu khoáy phá, hòng
làm rệu rã toàn bộ, đạo Phật sẽ đi dần đến
chỗ suy vi tác tệ

Nhưng !

“Chớ bảo Xuân tàn hoa rụng hết

“Đêm qua sân trước một nhành mai”

– Mãn Giác thiền sư –

Mặc dù mùa Xuân đã đi qua, hoa kia có rụng
hết. Nhưng! Có ngờ đâu còn có một nhành
mai

Chúng ta được may mắn và diễm phúc thay,
còn có sự hiện diện của một sức sống trẻ
trung, đó là tổ chức Gia Đình Phật Tử Việt
Nam, một tổ chức Phật giáo chân chính
(không phải là loại mạo danh – quái thai – trá
hình). Đang nhận trọng trách thiêng liêng là

làm công tác thuần túy văn hóa - giáo dục - đạo đức tâm linh Phật giáo. Được các anh các chị trưởng bối đi trước dày công truyền thừa, qui tụ nhiều thế hệ Huynh trưởng Phật tử, ấp đầy nhiệt huyết, sẵn sàng cống hiến - hi sinh để bảo tồn - duy trì mạng mạch Như Lai

Đứng trước những phong ba bão táp, thốc vào cuộc sống cuồng loạn, làm xáo trộn cả thuần phong - đạo đức, nếp sống dịu hiền - trầm tĩnh vốn có của dân tộc Việt Nam. thế hệ hôm nay phải biết quay về, tìm lại cội nguồn truyền thống tâm linh, tinh thần văn hóa của Tổ tiên xưa, mà hãnh diện, mà xót xa trân quý !

Nếp sống trải nghiệm tốt đẹp của bao lớp tiền nhân, trải qua biết bao thời đại, các thiền sư -

thiện sĩ tri thức, Phật giáo Việt Nam luôn luôn
xã kỉ - vị tha, kê vai gánh vác gian nan, cõ
trên đầu sóng ngọn gió, hi sinh xả thân vì đại
nghĩa, cứu nguy đất nước trong dầu sôi lửa
bỏng, đưa dân tộc thoát khỏi kiếp xiềng gông
- nô lệ bị trị, đem yên vui - thanh bình cho thế
hệ con cháu mai sau

Đứng trước làn sóng cuộn loạn của nền văn
minh khoa học, đang khủng bố tinh thần nhân
loại, đẩy con người chênh vênh bên hầm lửa
tự hủy diệt, phập phồng âu lo, không biết rồi
đây, lò lửa to lớn ấy sẽ bùng nổ, phủ trùm -
hủy diệt cả thế giới này thành tro bụi

Hải sợ trước sự tàn phá kinh khủng, sẽ xảy ra
bất cứ lúc nào. Các nhà khoa học đang ráo
riết tìm ra phương cách lấp liếm, vá lại những

sai lầm đã bị rách nát tồi tệ...

Bất lực trước sự xuống cấp trầm trọng của tinh thần đạo đức, nhân loại có nguy cơ đi đi dần đến chỗ diệt vong. Hiện nay đa số những nhà tri thức phương Tây, đang thiết tha nhìn về phương Đông, nỗ lực tìm kiếm, kì vọng ở đây có một ánh sáng mới, làm chỗ dựa tinh thần, có căn bản đạo đức kì vĩ, đủ năng lực huyền nhiệm chuyển hóa – tạo nên một nền tảng mới về cuộc sống cao đẹp hơn, có í thức cộng đồng hơn. Con người sống mà “biết sống” cho mình và sống cho mọi người, thì chắc chắn con người ấy, sẽ tìm ra một “í nghĩa sống” trọn vẹn, biết trân trọng và yêu quý cuộc sống vị tha

“Phụng sự chúng sinh, là thiết thực cúng

đường chư Phật” – “Hoàn thành nhân cách đạo đức, tức là Phật Đà”.

Văn hóa Phật giáo há không phải là một cuộc dẫn thân, tạo nên một nền tảng giáo dục đạo đức đạo kì vĩ – tuyệt bích ! Những đóa hoa Ưu Đàm rực rỡ tươi đẹp của các thiên sư – thiện sĩ thời Lý – Trần, đã đem lại cho dân tộc những hạt châu long lanh, đã được cọ xát giữa dòng đời, tạo nên một dòng sống, một nguồn văn hóa đạo đức tỏa sáng hào quang rực rỡ, và từ nguồn tinh hoa này, đã định hướng cho toàn thế giới. Nhân loại được diễm phúc tắm mình trong nguồn Phật chất vô biên này, sẽ được an lạc hoàn toàn, nhân gian này sẽ trở thành tịnh độ vĩnh cửu

Phan Chu Trinh rất tin tưởng ở sự đóng góp

tích cực của Phật giáo cho nước nhà: “Nước Đại Nam chúng ta, ngày nay sở dĩ yếu hèn, là vì thiếu tinh thần tôn giáo. Tôn giáo luôn cho ta đức hi sinh, coi nhẹ tính mạng, phá sản vì đạo. Không có tinh thần tôn giáo, chúng ta không biết cương cường, xả thân vì nghĩa, chỉ bo bo giữ cái lối sống của mình. Nay bà con thử xét, đời Trần, sao dân tộc ta hùng dũng như vậy, chẳng phải là nhờ đạo Phật ở ta, thời đó rất thịnh ư ? Nhờ cái tinh thần tôn giáo của ta ư ?”

Phan Khôi không phải là Phật tử, nhưng ông đã đồng tình: “Vào thuở nhà Lý, nhà Trần, đạo Phật tràn ngập cả nước, chùa chiền khắp nơi, thầy tu làm dân tráng. Nhưng nước nhà chưa hề có cái vẻ tích nhược như hồi Lê trung hưng

hay Nguyễn thống nhất, là thời Nho học thịnh hành. Trái lại, nhà Lý, nhà Trần mạnh lắm, dân khí còn hăng lắm, mấy phen giặc Tàu sang, chúng ta đuổi như đuổi vịt. Lịch sử là cái chứng minh lắm, không ai cãi được. Nó đã làm bằng chứng cho Phật giáo. Không phải là một thứ như thuốc phiện, làm mòn yếu con người”

Nguyễn Hoàng

Phan Văn Huy Tâm